

List Preláta september 2012

V strede tohto mesiaca, 14. septembra, znovu poďakujeme našej Matke Cirkvi za sviatok Povýšenia Svätého kríža. Nasledujúci deň po tomto sviatku, 15. septembra, si pripomíname prítomnosť Panny Márie pod krížom, trpiacej s Ježišom a spolupodieľajúcej sa s ním na diele vykúpenia.

21.09.2012

Moji milovaní: nech Ježiš ochraňuje
moje dcéry a mojich synov!

Tak ako minulé roky, chcel som aj
teraz využiť tieto prázdniny k tomu,
aby som mohol byť so svojimi
dcérami a synmi z rozličných miest:
veľmi mi pomáha vidieť vás, byť s
vami a pociťovať – stále aktuálnu –
naliehavosť apoštolskej expanzie.
Nebolo to však možné: *omnia in
bonum!* , ale s o to väčšou intenzitou
sme z Pamplony “obleteli“ svet.

Začiatkom júla, ešte pred príchodom
do tohto mesta, som sa zastavil v
Barcelone a Gironne; mali sme tam
veľké posedenie a požehnal som
jeden obraz sv. Josemaríu, ktorý
zavesili na mieste, kde sa vykonáva
bohatá apoštolská práca s mladými
ľuďmi. Potom som išiel, ako som vám
už písal, do Portugalska, kde som sa
modlil pred Pannou Máriou
Fatimskou a stretol som sa s veľkou
skupinou vašich sestier a bratov. A

na ďalší deň, 23., som bol v Lurdoch, aby som si s celým Dielom uctil Pannu Máriu a úpenlivo ju prosil o jej príhovor: poďakoval som sa jej v mene každej a každého z vás.

Uskutočnil som tiež rýchlu návštevu Holandska. Popri radosti z toho, že som mohol stretnúť ľudí z Prelatúry, som znovu prežíval časť *prehistórie* Diela v tejto krajine, keď som sprevádzal nášho Otca a milovaného dona Álvara. Koľko sa len modlili, keď prechádzali po ich cestách a ich mestami myslia na ženy a mužov, ktorí ešte len mali prísť do Opus Dei, s nádejou, ktorú my teraz sledujeme už uskutočnenú! Žime denne spoločenstvo svätých.

Zajtra, 2. septembra, vysvätim za kňazov troch vašich pridružených bratov, ktorí pred šiestimi mesiacmi prijali diakonát. Taktiež z tohto dôvodu sa moje myšlienky obracajú na sv. Josemaríu, ktorý sníval o

tomto kroku: o dni, keď sa niektorí z týchto jeho synov stanú kňazmi. Modlite sa za nich a za plody nespočetných aktivít, ktoré sa uskutočňujú v tejto chvíli na celom svete; tiež za regióny južnej pologule, ktoré svojim bežným životom podporujú nás všetkých.

V strede tohto mesiaca, 14. septembra, znovu poďakujeme našej Matke Cirkvi za sviatok Povýšenia Svätého kríža. Náš Otec ho pripravoval a slúžil so zvláštnou radosťou. Bol úplne presvedčený o tom, že kríž je trónom slávy, z ktorého Kristus pritiahne všetkých k sebe [1] . Nedokážete si predstaviť, s akým nadšením rozhodol, aby sa v hlavnom sídle Opus Dei namaľovala veľká nástenná maľba reprezentujúca scénu, ktorú slávime v liturgii: navrátenie svätého Kríža do Jeruzalema po tom, čo bol vyslobodený spod rúk neveriacich.

Ako prejav tejto tak zakorenenej zbožnosti, nosieval vždy so sebou relikviu *lignum crucis* a chcel, aby ju nosili aj jeho nástupcovia: najprv nezabudnuteľný don Álvaro a teraz ja. Na nás všetkých zapôsobila veľká úcta, s akou božkával každý deň túto svätú relikviu predtým ako išiel večer spať, pred začatím každého nového dňa a tiež počas iných momentov.

Nasledujúci deň po tomto sviatku, 15. septembra, si pripomíname prítomnosť Panny Márie pod krížom, trpiacej s Ježišom a spolupodieľajúcej sa s ním na diele vykúpenia. Tam sa vyjavilo jej nové materstvo, keď počula tieto Pánove slová: *Žena, hľa, tvoj syn* **[2]**. Vtedy nás s nehou prijala ako svoje skutočné deti. Tieto dva sviatky sú pre kresťanov mocnou výzvou, naliehavým volaním, aby sme s láskou prijali malé a veľké kríže, ktoré sa objavujú v našom živote, bez sťažností a nariekania,

pretože nás spájajú s Ježišom Kristom a predstavujú zvláštne Božie požehnanie. Nezabúdajme na onen komentár svätého Josemaríu, že mnoho ľudí volá krížom to, čo im prekáža a končia tým, že ho odstraňujú zo svojich domovov, a predovšetkým zo svojho konania. Nepripúšťajú, že svätý kríž, so všetkými svojimi prejavmi, dáva slobodu a silu k boju o novú evanjelizáciu, počínajúc osobnou premenou každého jedného z nás.

Pred pár rokmi hovoril Svätý otec v jednej svojej homílii, že **niet lásky bez utrpenia – bez utrpenia sebazrieknutia sa, pretvorenia a očistenia nášho ja pre pravú slobodu. Tam, kde niet ničoho, prečo by malo zmysel trpieť, tam aj sám život stratí svoju hodnotu. Eucharistia – stred nášho kresťanského života – má svoj základ v Ježišovej obete za nás, zrodila sa z utrpenia lásky , ktorá**

nachádza svoje vyvrcholenie na kríži. Z tejto lásky, ktorá sa dáva, my žijeme. Dáva nám odvahu a silu trpieť s Kristom a pre Neho v tomto svete, vediac, že práve tak sa náš život stáva veľkým, zrelým a pravdivým [3] .

Pomôžme všetkým osobám, s ktorými sa či už úmyselne alebo náhodou stretneme, aby uvažovali o hodnote utrpenia práve týmto spôsobom, s pokojom a tiež s radosťou. Náš Zakladateľ to zdôrazňoval pri jednej príležitosti, keď si s bolesťou kládol túto otázku: ***Kto dnes hľadá svätý kríž? Málo ľudí. Vidíte, aká je reakcia sveta pred krížom, vrátane tých, ktorí sa nazývajú katolíkmi, pre ktorých je kríž pohoršením alebo bláznovstvom, tak ako napísal svätý Pavol: iud æ is quidem scándalum, géntibus autem stultítiam (1 Kor 1, 23). Pane! Po toľkých storočiach tento***

nenormálny stav ešte stále pokračuje, dokonca aj medzi ľuďmi, ktorí hovoria, že ťa milujú a nasledujú [4] . Naozaj pozorujeme v tomto našom svete to, čo napísal Apoštol Korinťanom: Židia žiadajú znamenia a Gréci hľadajú múdrosť, my však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo, ale pre povolaných, tak Židov ako Grékov, Krista – Božiu moc a Božiu múdrosť [5] .

Deti moje – pokračuje náš Otec – pozrite, že nepreháňam. Kríž je ešte stále symbolom smrti, namiesto toho, aby bol znamením života. Ešte stále sa z kríža uteká, ako keby bol popravisom, a pritom je trónom slávy. Kresťania ešte stále odmietajú kríž a stotožňujú ho s bolesťou, namiesto toho, aby ho stotožňovali s láskou [6] . Ty a ja, každý jeden z nás, naozaj milujeme svätý kríž? Sme

presvedčení o tom, že jednota s ukrižovaným Kristom je prameňom nadprirodzenej účinnosti a skutočnej radosti? Cvičíme sa denne v tom, aby sme sa s ochotou prijali to, čo sa nám nepáči: chorobu, to, čo je prekážkou v našich plánoch, každodenné protivenstvá? Ak sa na veci pozeráme s nadprirodzeným pohľadom, objavíme každý deň nemálo príležitostí na zjednotenie sa s Ježišom a s Máriou láskyplným zbieraním malých – alebo možno nie tak malých – protivenstiev a ich obetovaním na svätej omši. Aký obrovský poklad môžeme nazhromaždiť v nebi týmito drobnými detailami!

To bolo neustále učenie svätého Josemaríu. ***Vyzývam vás, aby ste počas dňa zbierali - vaším umŕtvovaním, skutkami lásky a odovzdanosti Pánovi – miligramy zlata a štipky diamantov, rubínov a smaragdov. Nájdete ich na vašej***

ceste v malých veciach. Zbierajte ich, aby ste z nich v nebi spravili poklad, pretože z miligramov zlata sa časom nahromadia gramy a kilogramy; a z úlomkov týchto drahých kameňov dokážete vytvoriť nádherné diamanty, veľké rubíny a krásne smaragdy [7] .

Tento návod je ľahké uskutočniť, ale vyžaduje túžbu sprevádzať Krista na Kalvárii. ***Pred Krížom sú možné tri postoje*** , zhrnul náš Zakladateľ. ***Utiect' pred týmto darom, čo je to, čo robia skoro všetci. Ísť ho trúfalo hľadať, očakávajúc veľké skúšky, zaväzujúc sa mimoriadnym pokáním: ak tento podnet nepochádza od Boha, nezdá sa mi vhodný, pretože môže byť plodom skrytej pýchy. Tretím postojom je prijať ho s radosťou, keď ho Pán posiela: toto je podľa mojej mienky najlepší spôsob, ako sa zachovať pred krížom [8] .***

Obráťme svoj pohľad späť na Najsvätejšiu Pannu. To, že Mária zostala pevne stáť vedľa kríža a sprevádzala zblízka svojho Syna, bolo bez pochyby zvláštnou milosťou od Boha. Ale bola to milosť, na ktorú odpovedala po dlhodobej príprave – od okamihu Zvestovania a dokonca ešte skôr – skrze úplnú otvorenosť svojho srdca a svojej duše Božím požiadavkám. **Kroky Máriinej púte z nazaretského domu do jeruzalemského, prechádzajúc cez kríž, kde ju jej Syn zveruje apoštolovi Jánovi, sú sprevádzané jej schopnosťou neprestajne udržiavať v sebe atmosféru zahĺbenia sa, rozjímajúc o každej udalosti v tichosti svojho srdca pred Bohom (porov. Lk 2,19-51); a v modlitbe pred Bohom zároveň pochopiť Božiu vôľu a vnútorne ju prijať [9] .**

Dcéry a synovia moji, toto je veľké učenie, ktoré nám Cirkev odovzdáva

týmto mariánskym sviatkom. Celý pozemský život Panny Márie stravovala horúca túžba plniť Božiu vôľu, a to tiež vo chvíľach, keď táto Božia prozreteľnosť brala na seba bolestivú podobu. A všetko to doviedla do cieľa bez sťažností, s ľudskou a nadprirodzenou eleganciou, bez toho, aby na sebe pútala pozornosť. Ona je – ako pripomínal častokrát svätý Josemaría – ***Učiteľka skrytej a tichej obete*** **[10]** . Svojím príkladom nás povzbudzuje prijať s láskou životné protivenstvá, malé – ktoré budú tými najbežnejšími – aj tie veľké.

Pokúsme sa osvojiť si tento postoj Najsvätejšej Panny, ktorý je vzorom pre tých, čo chcú byť kontemplatívnymi uprostred sveta: priniesť do osobnej modlitby udalosti, ktoré ovplyvnili naše dni , či už sú radostné alebo bolestné, aby sme objavili v každej jednej z nich láskyplnú vôľu nášho Boha Otca a

pokojne ich prijali. Týmto spôsobom naplníme srdce Ježiša Krista radosťou, a On nás požehná a naplní účinnosťou naše úsilia priblížiť mu mnoho duší. Milujme umŕtvovanie a pokánie, s prirodzenosťou, bez nápadností tak, ako to vidíme v živote Márie . ***Svet obdivuje len okázalú obeť, pretože nepozná hodnotu obety tichej a skrytej [11] .***

Keď hľadáme na kríž umiestnený nad oltárom počas svätej omše, keď bozkávame malý kríž, ktorý vám odporúčam nosiť vždy so sebou – tak ako to napísal náš Otec -, keď bozkávame alebo sa pokloníme pred dreveným krížom v kaplnke, uvedomme si hlboký význam týchto gest. Pripomínajú nám – vraví pápež -, že **Boh nevykúpil svet mečom ale prostredníctvom kríža.**

Zomierajúc, Ježiš roztvára náručie. Je to predovšetkým gesto utrpenia, v ktorom sa necháva za nás pribiť na kríž, aby nám dal svoj život.

Rozpäté ruky sú však zároveň postoj modliaceho sa, postoj, ktorý zaujíma kňaz, keď sa modlí: Ježiš premenil utrpenie – svoju bolesť a svoju smrť – na modlitbu, na akt lásky k Bohu a k ľuďom. Preto sú rozpäté ramená napokon aj gestom objatia, ktorým nás Ježiš chce privinúť k sebe, objat' nás rukami svojej lásky. Takto je obrazom živého Boha, Boha samého, ktorému sa môžeme zveriť [12] .

Pri opätovnom čítaní týchto slov Benedikta XVI. sa mi zreteľne vyjavil v mysli typický obraz zo života svätého Josemaríu. Keď rozprával o Pánovi pribitom na kríži, viac než klincami práve obrovskou láskou k nám - tak sa zvykol vyjadriť – nebolo neobvyklé, že prirodzene trochu roztvoril ruky a otočil svoje dlane gestom, ktorý si možno väčšina ľudí ani nevšimla. Som si istý – už som o tom niekedy hovoril – že toto gesto bolo prejavom jeho túžby spojiť sa

tesne s Pánom pribitým na drevo kríža, aby sa s ním stotožnil a tak prijal všetkých ľudí.

Pápež poznamenáva, že Mária s diskrétnosťou sprevádzala cestu svojho Syna - počas jeho verejného účinkovania až pod kríž -, a teraz tiež sprevádza svojou tichou modlitbou pútujúcu Cirkev [13] .

Utekajme sa k nej s ešte väčšou naliehavosťou v tejto ťažkej dobe, aby nás spravila silnými tvárou v tvár prijatej a vyhladávanej bolesti. Pod jej materské orodovanie položíme – je *Mater Ecclesiæ* , Matka Cirkvi – Rok viery, ktorý začne o pár týždňov, 11. októbra, na päťdesiate výročie zahájenia II. vatikánskeho koncilu. A tak ako vyzýva Svätý otec, usilujme sa konať v každom momente ako správni kresťania, s jasným svedectvom – skutkami a slovami - našej katolíckej viery. Spoločnosť, prostredia, v ktorých sa pohybujeme, potrebujú rozmer duchovného

života, nadprirodzeného života, ktorý pochádza jedine z kríža Ježiša Krista. A bez toho, aby sme si sami ubližovali, s pokojom a vytrvalosťou, sa pokúsme pochopiť učenie Majstra, ktorý prišiel na Kalváriu so slovami: *veľmi som túžil byť s vami tohto veľkonočného baránka ...* [14] .

Pokračujte v modlitbe za moje úmysly v *dokonalejšej jednote* [15] , úplne spojení v modlitbe, v obeti a v snahe slúžiť Cirkvi, rímskemu biskupovi a všetkým dušiam. Aby sme to dosiahli, prosme o pomoc dona Álvara, ktorý sa práve na tento sviatok Panny Márie, Matky bolesti, stal nástupcom po našom Otcovi. Myslím, že pokoj, ktorý vždy charakterizoval prvého nástupcu svätého Josemaríu, sa ešte viac upevnil, takže pri jednaní s ním sa ľudia cítili mocne priťahovaní k Bohu, nášmu Pánovi.

Sprevádzajme Svätého Otca na jeho pastoračnej ceste do Libanonu od 14. do 16. septembra, kde podpíše a odovzdá posynodálnu apoštolskú exhortáciu pre Blízky východ, plod mimoriadneho zasadnutie biskupskej synody usporiadanej v Ríme pred dvoma rokmi. Modlime sa za tieto krajiny, ktoré náš Pán posvätil svojou prítomnosťou a úpenlivo prosme Najsvätejšiu Pannu, *Regína pacis*, o dar pokoja pre obyvateľov tejto oblasti a pre celé ľudstvo.

So všetkou láskou vás žehná,

Váš Otec

+ Javier

Torreciudad, 1. septembra 2012.

[1] Porov.: Jn 12, 32.

[2] Jn 19, 26.

[3] Benedikt XVI., Homília pri príležitosti otvorenia Roka sv. Pavla, 28. 6. 2008.

[4] Svätý Josemaría, Poznámky z rozjímania, 3. 5. 1964.

[5] 1 Kor 1, 22-24.

[6] Svätý Josemaría, Poznámky z rozjímania, 3. 5. 1964 .

[7] Svätý Josemaría, rok 1968.

[8] Svätý Josemaría, Poznámky z rozjímania, 3. 5. 1964

[9] Benedikt XVI., Príhovor na generálnej audiencii, 14. 3. 2012.

[10] Svätý Josemaría, Cesta, č. 509.

[11] *Tamže* , č. 185.

[12] Benedikt XVI., Homília v Mariazelli, 8. 9. 2007. [13] Benedikt XVI., Príhovor na generálnej audiencii, 14. 3. 2012.

[14] *Lk* 22, 15.

[15] *Jn* 17, 23.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/list-prelata-
september-2012/](https://opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-september-2012/) (22.02.2026)